

στέψου με. Λέγεται λοιπὸν πῶς ὁ Βενιζέλος εἶχε προσωπικὰ μὲ τὸν Πρίγκηπα Γεώργιο καὶ σήμερα πού βλέπει πῶς ὁ Πρίγκηπας θά-
ναγκασιεὶ νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Κρήτη, ὁ Βενιζέ-
λος βρίσκει πῶς ἡ Εὐρώπη ἔχει δίκιο καὶ πῶς
ἡ τελευταία τῆς ἀπόφαση λευτερώνει τὴν Κρή-
τη... ἀπὸ τὸν Ἑλληνα τέταρτο.

Ὁ Βενιζέλος δὲν εἶναι προδότης· εἶναι, λένε, πατριώτης καὶ βαθὺς πολιτικός. Τί φωνάζουνε λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖκες φημερίδες πῶς ἡ Κρήτη ξανασικληρώνεται, ἀφοῦ ἕνας κο-
τζάμ Βενιζέλος μᾶς βεβαιώνει πῶς ἴσια ἴσια ἡ Κρήτη τώρα λευτερώνεται; Νὰ μὴν πιστέψου-
με, τὸ Βενιζέλο; Εἶναι λοιπὸν προδότης ὁ Βενιζέλος; Ὁχι, εἶπαμε. Ὁ Βενιζέλος εἶναι ὁ λυτρωτὴς τῆς Κρήτης, ἀδιάφορο ἂν εφαρ-
μόζει ὁλωςδιόλου δικό του σύστημα στὶς τέ-
τιες ἐπιχειρήσεις. Μιὰ λοιπὸν πού τὸ σύστημά του πέτυχε καὶ συγγέρας τὴν Κρήτη, ἃς τὸν φωνάξουμε δῶ τὸν κ. Λυτρωτὴ νὰ λευτερώσει καὶ τὴν Ἑλλάδα—κατὰ τὸ δικό του πάντα σύ-
στημα—ὑποδουλωνοντίας τὴν σε καμιά Εὐ-
ρωπαϊκὴ Δύναμη.

ΟΙ ΑΠΕΛΠΙΣΤΙΚΕΣ

φωνές πού βγάζουν οἱ φημερίδες μᾶς ὕστερ' ἀπὸ τὸ Κρητικὸ σίφουνα πολὺ μᾶς συγκινοῦνε, μὲ τὴ δια-
φορὰ μονάχα πῶς ὅ,τι αὐτὲς βλέπουνε σήμερα, ὁ «Νουμάς» τὸ εἶδε ἀπὸ καιρὸ καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν κάνει τώρα καὶ τέσσαρα χρόνια παρὰ νὰ τὸ φωνάζει.

Ὅποιος ἔχει τὴν ὑπομονὴ νὰ ξεφυλλίσει τοὺς τέσσαρεις περασμένους τόμους τοῦ «Νουμά» καὶ νὰ μελετήσῃ ὅσα ἄρθρα καὶ μελέτες, σχετικὰς μὲ τὴν πολιτικὴν μᾶς καταστάσιν καὶ μὲ τὴ φακρικὴν μᾶς αἰσιοδοξίαν, βρίσκονται στοὺς τόμους αὐτοὺς, θὰ νο-
μίσει πῶς τίποτ' ἄλλο δὲν κάνουν οἱ Ἀθηναῖκες φημερίδες σήμερα παρὰ νὰ ξανατυπώνουν τ' ἄρθρα τοῦ «Νουμά». Αὐτὸ ὅσο κι ἂ μᾶς κολακεύει, μᾶς κάνει καὶ νάπορουμε πῶς οἱ σφοῖ αὐτοὶ κύριοι τόσα χρόνια δὲ βλέπανε ἢ δὲ θέλανε νὰ δοῦνε κείνο πού βλέπαμε μῆς, καὶ πῶς τώρα πού ἡ φωτιὰ ἔξωσε τὸ σπίτι μᾶς λένε πράγματα πού πέρσιν δὲ θὰ δι-
στάζανε νὰν τὰ χαρακτηρίσουν προδοτικά. Τίπο-
τ' ἄλλο.

ΣΤΗΝ «ΕΣΤΙΑ»

τῆς περασμένης Δευτέρας (24 Ἰουλίου σελ. 2, στήλ. 4) δημοσιεύθηκε τὸ ἀκόλουθο ἄρθρον:

«Ὁ Νουμάς δημοσιεύει τώρα ἐν ἐπιφυλλίδι τὸ Ἀνα-

γρῆπος, γραφῆ, γραφεῖο, γράφω, ζου γρα-
φίζω, γλάρος, γνώση, γνωρίζω, γνωρίζω, λίγδα, ἀμύγδαλο, στιγμὴ, δεῖγμα.

Τὸ ἀμύγδαλο εἶναι καρπός. — Ὁ γλάρος εἶναι πουλὶ τῆς θάλασσας. — Ὁ γρῆπος πιάνει ψάρια. — Πάνω στὸ γραφεῖο γράφου-
με. — Ὁ ζουγράφος ζουγραφίζει. — Μὴ κά-
θεσαι οὕτε μιὰ στιγμὴ. — Στερνὴ μου γνώ-
ση νὰ σ' εἶχα πρῶτα. — Γράφε, διάβαζε, μελέτα.

Τρέχα γλήγορα Γληγόρη
τῇ γλήγορῃ νὰ φτάσῃς κότε
πού τρέχει τρέχει γλήγορα
σὰ γλήγορο ζαρκάδι·
γραφεῖο — βραβεῖο — βιβλίον·
γραφὴ — τροφή — βροχή.

Θρόνος, θρηῖνος, θροφή, θραῖος, δράνα, δρά-
μι, ἔδρα, δρεπάκι, θρέφω, δροσίζω, ἰδρώ-
νω, ἄθλιος, δροσερός, δρεσιά.

Τὸ σχολεῖν ἔχει πολὺ θραῖα. Τὰ
θραῖα εἶναι καμὼ μένα ἀπὸ ξύλο.

Ἡ δὲ καὶ ἔχει τετρακόσια δράμα. Μὲ

γνωσματορίον τῆς Ἑλλ. γλώσσας χάριν τῶν γονέων,
οἵτινες ἔχουν σκοπὸν νὰ ἐκπαιδεύουν εἰς τὴν Δημοτικὴν
τὰ παιδιά των.

Τὸ ἀναγνωσματορίον αὐτό, τὸ ὅποιον περιέχει λέξεις
ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσα, θὰ ἐκδοθῇ κατόπιν
καὶ εἰς τεύχος.

Ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς δημοτικότητος (;) τοῦ, τὸ ἀ-
ναγνωσματορίον αὐτὸ ἔχει γραφῆ κατὰ μέθοδον διδακτι-
κὴν, ἥτις κάμνει νὰ στενάξῃ ἐκείνον, ὅστις ἐνθυμεῖται τὰ
στρεβλωτήρια τοῦ Δημ. Σχολείου, εἰς τὸ ὅποιον οἱ Ἕλλη-
νες διδάσκοντο τὸ ἀλφάβητον.

Γι' αὐτὸ ἴσια ἴσια πολεμάμε καὶ μῆς καὶ γὰρ πού
ὁ ἀγῶνας μᾶς ἔρχισε νάναγωνρίζεται. Βίβαια, νῆμ-
παινε τὸ ἀρραβητάρι μᾶς στὸ σχολεῖν θάτανε νίκη,
ὅχι μονάχα τῆς Δημοτικῆς μὰ καὶ τῆς Ῥωμιοσύνης
ἀλάκαίρης. Ὅσο νάνοίξουν ὅμως τὰ συμπλιασμένα
μάτια τοὺς οἱ ἀρμόδιοι καὶ νὰ δοῦν τί πρέπει νὰ κά-
νουν καὶ τί συμφέρει νὰ δώσουν στὸ ἔθνος, ἃς χρη-
σιμεύει τὸ ἀρραβητάρι μᾶς γιὰ ὁδηγὸς τῷ μυελω-
μένονε δασκάλῳ πού θέλουνε νὰ δουλέψουν κάπως
ἄθροιστότερα καὶ νὰ συντάξουν ἀρραβητάριο λιγύ-
τερο κολοκυθίνιο ἀπὸ καίνα πού κυκλοφοροῦνε στὰ
σχολεῖα σήμερα. Ὅ,τι ὑλικὸ τοὺς χρειάζεται θὰν
τὸ βροῦνε στὸ ἀρραβητάρι τοῦ διαγωνισμοῦ μᾶς.

ΘΠΟΙΟΣ

ἤθελε νὰ καμαρώσει Ταρταρινισμό μὲ τὰ ὅλα του
ἐπρεπε νὰ διαβάσῃ τὰ παλαιὰ λόγια πού εἶπε ὁ
Ράλλης σὲ συντάχτη τῆς ἐφημερίδας τὸ «Ἀστὺ»,
γιὰ τὰ Κρητικὰ κτλ. Περιττὸ νὰ πῶμε πῶς ὁ
Ράλλης βρήκε τὸν καιρὸ νὰ κεραυνοβολήσῃ τὴν Κυ-
βέρνηση καὶ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ πῶς ἂν εἶταν ἡ ἀφεν-
τιά του στὰ πράγματα οὔτε τὸ Κρητικὸ ζήτημα θὰ
μπερδεύτανε καθὼς μπερδεύτηκε, οὔτε τίς ἐκκλη-
σιῆς μᾶς θὰ μᾶς ἀρπάζανε οἱ Βουργάροι, οὔτε οἱ
Ρουμάνοι τόσο θὰ ἔξαγριωνόντουσαν.

Ὁ συντάχτης τοῦ «Ἀστὺ» δὲν εἶχε τὴν ἐξυ-
πνάδα νὰν τοῦ κόψῃ τὴν κουβέντα στὴ μέση καὶ
νὰν τὸν ρωτήσῃ.

— Μὰ τόσο καιρὸ πού εἴσουν ἡ ἀφεντιά σου
πρωθυπουργός τί δουλιὰ ἐκκαμεις γιὰ νὰ μὴ μᾶς βροῦν
οἱ συφορές πού μᾶς βρήκανε σήμερα;

Ὁ Ράλλης δὲ θὰ χασομεροῦσε καθόλου νὰ βρεῖ
τὴν ἀπάντησιν—μιὰ στερεότυπη ἀπάντησιν πού τὴ
δίνουνε χρόνια τώρα ὅλ' οἱ μεγάλοι ἄντρες τῆς Ἑλ-
λάδας.

— Τί θέλετε νὰ κάμω, ἀπὸ οἱ πολιτικοὶ μου
ἀντίπαλοι δὲ μοῦ δώσανε καιρὸ νὰ ἐφαρμώσω κατὰ
γραμμὰ τὸ πρόγραμμά μου;

Κ' ἔτσι νύθουμε ὅλοι τὰ χέρια καὶ χύνουμε τὸ
λερωμένο νερὸ κατακέφαλα στὸ Ῥωμαῖκο.

τὸ δρεπάκι θερίζεται τὸ σιτάρι, τὸ κρι-
θάρι, τὸ χορτάρι, ἡ βρόμη καὶ ἡ βρίζα.

Τὸ χειμῶνα ὁ καιρὸς εἶναι ἄθλιος. Τὴν
ἄνοιξη εἶναι δροσερός. Τὸ καλοκαίρι ἀπὸ
τὴ ζέστη ἰδρώνουμε. Τὸ χειμῶνα ἀπὸ τὸ
κρύο παγώνουμε.

Ὁ ταθελὴς νὰ ζυμώσῃς,
πρέπει πρῶτα νὰ ἰδρώσῃς.

τσάι, τσέπη, πετσά, τσίρος, κατσίκι, κα-
τσικά, κατσικάκι, κορίτσι, κουκούτσι,
τσάκιζω, τσιρίζω, τζάμι, τζιτζικας.

Ἡ κατσικά γεννᾷ, κατσικάκι. Τὸ
κατσικάκι εἶναι ζωηρὸ ζῷον.

Ὁ τσίρος εἶναι ψάρι.
Τζιτζικας ἀπ' τὸ κλαδί
τζιτζι τζιτσι τσιρίζει.

τὸ πουλὶ μὲ τσίρου τσίρου
μᾶς καλοκαρδίζει.

Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκ-
καλα τσακίζει.

Μὴν εἰσαι βίδα,
κάτσε καλά.

ἡ «Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως» ἀπὸ πάφες, διορισμοὺς
κτλ. καὶ ὅποιος τύχει νὰν τὴ διαβάσῃ αὐτὲς τίς μέ-
ρες σαστίζει, ὅχι μὲ τοὺς σωροὺς τῶ ρουσφετιῶνε
πού σκεπάζουν τίς σελίδες τῆς, ἀλλὰ μὲ κείνους
πού σοῦ παίρνουν τ' αὐτιά σου φωνάζοντας νύχτα
μέρα γιὰ Κρήτες, Μακεδόνες καὶ ἄλλα τέτια κου-
ροφέαλα.

Μπορεῖ ποτὲ νὰ παθαίνουμε τέτια νύλα ὅζω,
καὶ μέσα στὸ Κράτος μᾶς νὰ καταγινόμαστε μὲ
τόση νοικοκυροσύνη στὰ μικρορουσφετάκια μᾶς;

Ἡ «Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως» ἀποδείχνει τρανώ-
τατα πῶς εἶναι ψέματα ὅλα ὅσα μᾶς λένε γιὰ τοὺς
κιντύνους πού μᾶς ζώνουν ὁλοτρόγυρα καὶ γιὰ τίς
κλωτσιὰς πού μᾶς ἔρχονται ἀπὸ χίλιες δυὸ μεριές.
Ἄν εἶταν ἀληθινὰ ὅλ' αὐτά, νὰ εἴσατε βέβαιοι πῶς
θὰ σταματοῦσε γιὰ δυὸ τρεῖς μῆνες τὸ ἄχρειο ὑ-
παλληλοπαζαρο πού γίνεται.

ΣΕΧΝΟΥΜΕ

γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλες τίς ἄλλες ἀηδίες τοῦ κ. Παλ.
Δημητρακόπουλου, τίς βραβεμένους καὶ τίς ἀεραβε-
τες, καὶ παίρνουμε μονάχα τὸ τελευταῖο μπακαλικο
ἔργο του τὴν «Ἐξέση τοῦ Ὁθωνος» καὶ τὴ βα-
ριά βρισιά πού εἶχε μέσα γιὰ τὸ Συνταγματάρχην
κ. Μάνο, καὶ τὸς ὁ παλιὰθρῶπος ὁ Μάνος!.. Τέ-
τιες βρισιὲς μονάχα μὲ ξύλο ξεπλερώνονται, καὶ
γι' αὐτὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ ὑπὸλαρχος κ. Μάνος
ἐπίασε τὸν Κουρούπη καὶ τὸν ἔκαμε τοῦ ἑλατιοῦ.

Μὲ τὸ ξυλοφόρτωμα τοῦ Κουρούπη δὲν ἱκανο-
ποιήθηκε μόνο ὁ σεβαστὸς συνταγματάρχης πού τόσο
ἀδιάντροπα βριστήκε, μὰ καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ὁθω-
νας πού ρεζυλεύτηκε τόσο αἰσχρὰ ἡ μνήμη του γιὰ
νὰ ψωμιστοῦν οἱ διάφοροι φιλολογικοὶ Κουρούπηδες.
Δὲ λῆμε πῶς τὸ ξύλο δείχνει παληκαριά, μὰ κα-
μιὰ φορὰ χρειάζεται, ἀφοῦ μέλιστα βγήκε καὶ ἀπὸ
τὸν Παράδεισο.

Εἶναι μιὰ αἰώνια ἀρχοντιά καὶ μέλιστα κατ' ἄριστον
στὴ δουλειά. Ὅσο κι' ἂν ἐσχίσῃ ὁ ἀνθρώπος τὸ μεγάλο
τοῦ ἐπάγγελμα, πάντα δίνει ἐλπίδες, ὅσο ἐρᾷται μὲ τὰ
σωστά καὶ σοδὰρὰ μόνον ἀπ' τὴν τιμιότητα πηγάζει ἡ
αἰώνια ἀπελπισία.

Thomas Carlyle.

Ἡ δουλειὰ εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐ-
τὸν τὸν κόσμον. Θάρθῃ μιὰ μέρα, ὅπου ἐκείνος, πού δὲν
ἔχει δουλειά, δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ παρουσιαστῇ μέσ' στὸ
διαμέρισμά μᾶς τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, παρὰ θὰ κοιτάξῃ
ἂν ὑπάρχει τάχα ἄλλου κανένας τεμελιάρικος πλανήτης.

Thomas Carlyle

λέγε δὲ λίγα

ἀκου πολὺ λά.

μι κρὸς δίσκος, πυκνὸς κα πνὸς, κρύος ἰδρὸς,
ἀλαφρὸς ὕπνος, ζεστὸς ἀχνὸς, γλυκὸς
μοῦστος, πι κρὸς λόγος.

Ὁ ράφτης κόφτει καὶ ράφτει. — Ὁ
κλέφτης κλέφτει. — Ὁ θερίστης θερίζει. —
Ὁ βοσκὸς βόσκει πρόβατα καὶ κατσίκια,

Ὁ ἀχνὸς εἶναι ζεστὸ νερό. — Ὁ κύκνος
εἶναι πουλὶ ὁ πῶς καὶ ἡ χήνα. — Ὁ λαιμὸς
τοῦ εἶναι μακρὸς.

Ἀπὸ τὰ σταφύλια γίνεταί ὁ μοῦστος.
Ὁ μοῦστος εἶναι γλυκός. Ὁ μοῦστος γί-
νεταί κρασί.

Μὴν πείς ποτέ σου πι κρὸς λόγος. Ὁ πι-
κρὸς λόγος φαρμακώνει τὴν καρδιά.

ΤΡΙΑ ΣΥΦΩΝΑ

ΜΕ ΦΩΝΗΝΤΟ Ἡ ΔΙΦΤΟΓΓΟ

στρώμα, στρώνω, στρέφω, στράφτει, ρά-
φτρα, σφουρίχτρα, θερμάστρα, ἄστρο, κά-